

Ульянов-Ленін

Леонід Полтава

Історична поема

Інтродукція

Темним виплеском хвиль
Б'ється в камінь Нева.
Петербург, Петроград,
Де твоя голова?

Блиском вовчих очей —
Твої ночі ясні,
Ще й козацьких кісток
Надболотні вогні...

Грім Шевченка — і сміх
З-над Диканьки, мов грім...
Ти без власних святих,
Сам собі — чужий дім.

Між Гранітних садків —
Обікрав себе, злиганий з адом,
Ще й назвав, на прокляття віків,
Сам себе — Ленінградом!

Швейцарія

Женевського озера синя краса,
Легкий екіпажик по бруці...
Сиди собі, щуре, і плюй в небеса
В ім'я світових революцій!

Хай пнеться стошия Росія в багні,
В романовських випарах крові...
— Хай вам революція, а мені
— Молошні швейцарські корови.—

— Тримовна Швайцарія...— Капіталізм!
— Багаты, багаты, невежды!..—
— Удома поставимо серію клізм,—
Турботно говорить Надежда.

В готелі чекали дві вістки нараз:
"Револьта в Росії! Погроми".
І штабу німецького владний наказ:
"Ульянов, негайно додому!"

Чи Маркс ти, чи Ленін, das ist mir egal,—
Бери якнайбільше промов,
Крути-колоти! — а германа сталь
Вже спустить російську кров!..

Фінляндія

Під сірим дощем
Сірим щурем
Проскакує потяг
Із написом "Крем".
Швайцарського сиру і масла, і крему
Бере скільки хоч європейський гарем...
Мов євнух, біжить по задвірках гарему
Вагон заплъомбований з написом "Крем".
Ще "еЛЬ" би додати — і встане Кремля
Ікона, освячена Грозного сином,
А там — Білорусь, Україна,
Європа
І ціла
Земля!

Німецького пашпорта хитро мнучи,
Вже бачиш себе між кремлівських колон!..
Швиденьким щурем пробігає вночі
Плъомбований сірий вагон;
І очі, одержані в спадок від хана,
Киплять, загоряються темним вогнем:
— Хай буде і кров, і брехня, і омана —
Моїм буде Кремль
І моїм буде крем!

Із тунелю похмурої ночі
Фари потягу — наче залп.
Ти зійшов на Фінляндський вокзал.
— Де ж наш Ленін?— питають робочі
У панка, що на камінь зійшов,
Іще пахнучи сиром швайцарських коров.
— Нам бы Ленина! Да, вождя нам!
Без вождя ведь Рассеюшки нет!..
Не сказав нуждарям-пітерчанам
Про паризьких повій і паркет
У генштабі, про лондонські кенді,
Ти пішов у народ, як суддя...
У ту ніч з закордонного денді
Обернувся гер щур — у вождя!

Петроград

Із Фінляндського із вокзалу
Йде по кризі гер щур до провалу.
Не торкнувшись ні криці, ні ралля,
Сто народів жене у провалля
Каліти звосковіла рука:
Ти,
Позичивши очі в Сірка,
Промовляєш із "бгоневика",
Обертаючись... в большевика.

Смольний.
Штаб.
Та в заклятім болоті
Українська блукає мара:
Хвилі крові й козацького поту
Підмивають каміння Петра...
Овождившись, Дзержинського кличе
Каліти звосковіла рука:
— Наша влада тепер — робітнича,
Наша влада — це я і ЧеКа,
Шлях Росії — лише диктатура,
А все інше — література!..
Слава Марксу — а влада нам! —
Торжествує Московський Хам.

Москва

Чай в Кремлі.
Попливла розмова
Про бої,
Про красу Дніпра...
І не видко й крапельки крови
На зеленому френчі щура.
Вже не треба йому Берліну,
Ні швайцарського молочка:
Під Базаром стріля в Україну
Сатани юродива рука...

Втік Пешков і повисне Єсенін,
Маяковський сам стане під мур...
Але будуть Росія і Ленін —
Коронований іншими щур!

У країні біснують ватаги,
Прапори — наче плямами кров,
І клене на весь світ роботяга,
Сам собою обдурений знов!

Ялинка в Кремлі

Розсохлою бочкою возять по залі
Старого і лисого. — Ах, наш Ілліч!..—
Тільки вождя дожирає параліч,
"Взят напрокат" з чужинецьких узбіч...
Згадує озеро. Гретхен і клізми...
Групка дітей з-під ялинки жива,—
— Не доторкайтесь вождя комунізму!
"Детки, нельзя, ведь болезнь такова!.." —
Трупом повіяло. Злякані діти
В кут подалися, влипли у мур,
А серед залі хитався вождь "світу" —
Кров'ю народів забагрений щур.

Мавзолей

Мов блудниця у ліжку перепрілім,
Що в зародку була вже нежива,
Лежить сифозне, плямовисте тіло
І виліплена з воску голова.

Бездушне тіло, що й душі не мало,
Неначе мумію, внесли большевики.
Москва тебе у камінь заховала,
Бо хто стиратиме прокльони і плювки?

Будьонний, Калінін і Сосо, й Менжінській
Стоять, опечалені ("с виду судя..."),
Чекіст лише плаче, ридає Дзержінській —
Убивця, що втратив вождя!

А що ти, Росіє, знайшла в цю хвилину?
Який мавзолей збудувавля собі? —
Себе ти поклала у ту ж домовину,
Де скорчився раб чужинецьких рабів!

Ще снитися будуть кутузські погони,
В Нью-Йорк і в Пекін ти ще пхатимеш "крам",
Та лине плянета за іншим законом,
Який і не снівся щурам!